

noget i Sagen, der lammede den nuværende Minister. Han fik Redegørelsen den 4. Januar i Aar, og i 9 Maaneder sad han paa denne Redegørelse, uden at foretage sig noget som helst; saa først, da der var forløbet 9 Maaneder, kom han i Tanker om, at det egentlig var en Skam, at han ikke havde faaet det skriftligt, og saa gik han til Finansudvalget og beklagede sig, i Stedet for at bede Bankinspektøren om at faa det skriftligt.

Hvad Ministeren her har præsteret for at ramme politiske Modstandere, er enestaaende, og jeg overlader Ministeren Æren for at handle paa den Maade. Jeg har, som jeg sagde før, Kendskab til adskillige Banker, og ikke blot til deres Navne, men til deres Forhold paa et eller andet Tidspunkt, havde det i min Ministertid og har det selvfølgelig endnu, saafremt det da ikke er gaaet ud af Hukommelsen. Men selv om disse Banker lededes af politiske Modstandere — og ogsaa Medlemmer i denne Sal kunde jeg have nævnt ved en eller anden Lejlighed —, saa faldt det mig aldrig ind at nævne et Ord derom, hverken her eller andetsteds. Jeg har altid foreholdt Bankinspektøren, at Opgaven maatte være at afværge Sammenbrud, at det gjaldt i første Linie om, at vi undgik at skabe Panik ved en unyttig Omtale af og Korrespondance om saadanne Sager.

Jeg maa paastaa, at det er i høj Grad uheldigt, hvis man skal ind paa den Fremgangsmaade, at hver Gang Bankinspektøren støder paa et eller andet Forhold, med Hensyn til hvilket han finder Anledning til at gøre Besværing overfor den paagældende Bank, skal han skrive en længere Skrivelse til Ministeriet, en Skrivelse, der skal passere forskellige Embedsmænd, hvorved en Mængde Personer faar Viden om Ting, som de afgjort ikke bør have Viden om, før der foreligger en Kendsgerning, der nødvendigvis Indskriden overfor Banken. I disse Sager gælder det mere end i mange andre Sager om virkelig at vise en ærlig og loyal Holdning overfor Bankerne, uden Hensyn til, hvilke politiske Folk der maatte staa for Ledelsen af disse Banker.

Til hvad jeg har sagt, maa jeg saa føje, at her har man altsaa draget gamle Sager frem og gjort det fuldkommen efter Ministerens frie Valg. Tidligere Afgørelser er omstødt, og Afskedigelsen er altsaa baseret paa en ny Dom af en ny Minister, som efter eget Valg selv har pillet de Sager ud, som han vilde bruge for at fælde den paagældende Embedsmand.

Jeg siger, det er en ny og en farlig Praksis, man her kommer ind paa. Jeg forefandt ogsaa Afgørelser i min Ministertid, Afgørelser, som var truffet af foregaaende Ministre, f. Eks. en i Andelsbanksagen; en Overtrædelse af Bankloven var afgjort af den foregaaende Minister. Jeg erkender, at da denne Sag undersøgtes af Justitsministeriet og af Justitsministeren, var han i og for sig betænkelig overfor Sagens Realitet, men han erkendte, hvad jeg gjorde gældende: der er truffet en Afgørelse af den foregaaende Minister, og det vilde være i Strid med hundrede Aars Praksis, hvis vi nu omstødt denne Afgørelse, det bør vi ikke gøre, vi bør lade staa, hvad der er afgjort af den forrige Minister, og søge at klare Begreberne og Sagerne under den følgende Udvikling, saaledes som vi anser det for forsvarligt. Dette er ikke noget, jeg nu finder paa; det kan enhver læse sig til i den af Justitsministeriet i sin Tid udsendte Redegørelse, jeg tror, den var af 2. Juni 1924, som netop henviser til, at der paa et afgørende Punkt var truffet en Afgørelse af den forrige Minister, hvorfor den nuværende Minister saa bort fra dette Punkt.

Skulde der derfor nu være Mening i at tage gamle Sager op og gøre dem til Grundlag for Bedømmelse af en Embedsmands Gerning, saa maa jeg holde for, at det ikke kan være to, eller hvor mange det nu er, vilkaarligt valgte Sager, som Ministeren bestemmer som Grundlag for sin Dom; saa maa det være hele den paagældende Embedsmands Embedsvirksomhed, som tages op til Undersøgelse, ikke et Par efter Ministerens egen Afgørelse valgte Sager. Hvis man optog alle Sager fra de Aar, i hvilke Hald har været Bankinspektør, saa vilde man faa et artigt Indtryk af Banklivet, af Svindelen i vort Samfund; det erkender jeg. Hvis man tog dem alle sammen op til Undersøgelse, saaledes som den højtærede Minister nu har taget to — ja, jeg vil sige, hyggeligt blev det jo ikke, men det fik jo være, og hvis man altsaa skulde foretage en Bedømmelse af Embedsmanden paa et retfærdigt Grundlag, saa maa dette være Grundlaget: hele hans Embedsgerning, alle de Sager, i hvilke han har skønnet og truffet Afgørelse, alle de Afgørelser, der har fundet Sted, den store Mængde, som heldigvis ikke førte til Banksammenbrud, og de forholdsvis faa, som førte til Lukning af Banker. Hvis man tog alt dette op, saa fik man et ærligt Grundlag for en Dom. Den Fremgangsmaade, der er valgt her, er i Forhold til den paagældende Embedsmand